

TRUMPS LIEVELINGSBOEK

Sinds een week ben ik begonnen met een dieet. Geen koolhydraten meer en alleen nog eten tussen 12 uur 's middags en 20 uur 's avonds. Een soort *intermittent fasting*. Ook probeer ik, als ik niet in Zweden of Litouwen aan het filmen ben voor een nieuwe Scandinavische thriller, zoveel mogelijk te sporten. Niet omdat ik mijn buikje, ferme achterwerk of gezellig zijvet niet kan waarderen, maar vooral omdat ik binnenkort uit de kleren moet voor grote groepen mensen in de *capital of entertainment*: New York.

Met de voorstelling *The Fountainhead* gaan we binnen een week die kant op. Omdat de roem en het internationale succes van onze artistieke leider en regisseur Ivo van Hove en zijn partner Jan Versweyveld, geen grenzen blijken te kennen (onlangs werden ze weer unaniem door alle grote kranten bejubeld voor hun versie van *Network* in het National Theatre), zullen de ogen massaal op ons gericht zijn in het theater in de Big Apple.

Jaren geleden al gingen we in première met het stuk dat gebaseerd is op het bekende boek *De eeuwige bron* van Ayn Rand. We speelden al in Amsterdam, Antwerpen, Avignon, Parijs, Taipei en Seoel, maar we zijn nerveuzer dan ooit. Want in Amerika zou de show namelijk heel anders kunnen vallen. Waar de roman in Europa en Azië vooral geldt als een ode aan de autonome kunstenaar, een oproep om te leven voor jezelf en niet voor anderen, wordt ze in Amerika eerder beschouwd als een pamflet voor politiek rechts: help alleen jezelf en heb geen oog voor de minderbedeelden.

Het verhaal gaat over twee jonge, zeer goed bevriende architecten die net van de academie komen, Howard Roark en Peter Keating. De een gaat voor het geld, de roem en het succes, terwijl de ander alleen zoekt naar inhoud, het ideaal en zijn autonomie. In Nederland kan ons publiek geen genoeg krijgen van het bijna vijf uur durende spektakel dat door velen een *zelfhulpvoorstelling* wordt genoemd. Zoals op de voorkant van de roman te lezen is: "*This story will change your life.*" Mensen lieten ons al weten grote beslissingen te hebben genomen nadat ze het stuk zagen en wij genieten van die directe impact.

Maar zoals algemeen bekend is, is *The Fountainhead* het favoriete boek van Donald Trump, en dat op zich is al genoeg reden voor een zeker gevoel van ongemakkelijkheid nu de speeldatum in de VS nadert. Ik troost me maar met de gedachte dat in het theater waar we spelen meestal alleen de linkse, alternatieve types te vinden zijn, maar kan de angst niet onderdrukken dat onze goede bedoelingen verkeerd geïnterpreteerd zullen worden.

Vooralsnog focus ik maar op proteïnen, spinazie en wortels met prei. Als je haar maar goed zit.